

Понекогаш лажам

Алиса Фини

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Sometimes I lie

© Alice Feeney, 2017

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2018 во договор со Curtis Brown

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Давор Павлов

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2018

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Понекогаш лажам

Алиса Фини

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Се викам Амбер Рејнолдс. Има три работи кои треба да ги знаете за мене:

- 1. Јас сум во кома.**
- 2. Мојот сопруг не ме сака веќе.**
- 3. Понекогаш лажам.**

Сега Декември, 2016

Отсекогаш сум се чудеа на слободниот пад помеѓу сонот и будноста. Тие скапоцени неколку полу свесни секунди пред да ги отвориш очите, кога се затекнуваш себеси како веруваш дека твоите соништа се реалност. Момент на интензивно задоволство или болка, пред да ти се вклучат сетилата и да те информираат кој си, кај си и што си. Сега засега, само уште на секунда, јас уживам во заблудата, која ми дозволува да замислам дека може да сум која било, дека може да сум каде било, дека може да сум сакана.

Ја чувствувам светлината зад моите очни капаци и вниманието ми го привлекува платинумската бурма на мојот прст. Ми делува потешка од обично, како да ме влече надолу. Телото ми е покриено со чаршав, мириса непознато и се прашувам, да не сум во хотел. Сите спомени на она што сум го сонувала исчезнуваат. Се обидувам да ги задржам, да бидам и останам некаде каде што не сум и не успевам. Јас сум само јас и јас сум тука каде што веќе знам дека не сакам да бидам. Ме болат екстремитетите и толку сум уморна што не сакам да ги отворам очите, сè дури не се сетам дека и да сакам, не можам.

Паника ме обзема како бран од ледено студен воздух. Не се секавам каде сум и како стигнав тука, но знам која сум: *Моето име е Амбер Рејнолдс, имам триесет и пет години и мажена сум за Пол.* Си ги повторувам овие

три работи во мојата глава, цврсто држејќи се за нив, небаре ќе ме спасат, но знам дека последните делови од приказната се изгубени, последните неколку страници искинати. Кога спомените стануваат најкомплетни што можат да бидат за мене во моментов, ги закопувам за да стивнат сè дури не бидат доволно тивки за да ми дозволат да размислувам. Еден спомен не сака да ме послуша и испливува на површината, но не сакам да верувам.

Звукот на некоја машина навлегува во мојата свест и ми ги краде последните неколку делчиња, оставајќи ме само со несаканото сознание дека сум во болница. Стерилизираната смрдеа на местото ми создава нагони за повраќање. Мразам болници. Тие се дом на смрт и каење, места на кои не би дошла ни на посета, а камоли да престојувам.

Сега ми текнува, тука имаше луѓе претходно, непознати. Употребија збор кој одбрав да не го слушнам. Паметам многу врева, повишени гласови и страв, не само мојот. Се обидувам да се сетам на повеќе, но моето сеќавање ме изневерува. Нешто многу лошо се имаше случено, но не можам да се сетам што.

Зошто тој не е тука?

Може да биде опасно да поставуваш прашање на кое веќе го знаеш одговорот.

Тој не ме сака.

Ја обележувам таа мисла.

Слушам како се отвора врата и чекори, а потоа тишината се враќа, но расипана е, веќе не е чиста. Ми мириса на бајат чад од цигари, го слушам звукот на гребењето на пенкало на лист хартија оддесно и сфаќам дека се две. Странци во мракот. Сега се чувствувам и посмрзнато од претходно и толку ужасно мало. Никогаш претходно немам искусено страв како овој сега. Посакувам некој да каже нешто.

„Која е таа?“ прашува женски глас.

„Немам поим. Кутрата, хаос е“, одговара друга жена.

Се викам Амбер Рејнолдс! Јас сум водителка на радио! Зошто не ме знаете?

Ги извикувам истите реченици одново и одново, но тие ме игнорираат, затоа што однадвор, јас сум нема. Однадвор, јас сум никој и немам име.

Сакам да го видам тоа што тие го гледаат. Сакам да станам да посегнам и да ги допрам. Да почувствувам нешто повторно, што било, кого било. Имам илјада прашања на кои би сакала да ги знам одговорите. Повторно го употребија зборот од претходно, оној кој не сакам да го слушнам.

Жените си заминуваат, затворајќи ја вратата зад нив, но зборот останува, така што веќе не можам да го игнорирам. Не можам да ги отворам очите, не можам да се помрднам, не можам да зборувам. Зборот излегува на површина, пукајќи како меур и знам дека е вистина...

Кома.

Тогаш

Една недела порано - 19^{ти} декември, 2016

Се симнувам на прсти во утринската темнина, внимателно, да не го разбудам. Сè е на своето место, а сепак сигурна сум дека нешто недостасува. Го облекувам мојот дебел, зимски капут, за борба против ладното и одам низ кујната, започнувајќи ја мојата рутина. Почнувам од задната врата и неколкупати ја вртом кваката, сè дури не сум сигурна дека е заклучена.

Нагоре, надолу. Нагоре, надолу. Нагоре, надолу.

Следно, стојам пред големиот шпорет, со моите раце свиени во лактите, како да ќе диригирам импресивен оркестар плински плочи. Моите прсти ја заземаат познатата положба; со показалецот и средниот прст на палецот од обете раце. Тивко шепотам во себе, додека проверувам дали сите копчиња се исклучени. Со моите нокти, кои куцаат во шифра која само јас ја разбирам, правам целосна проверка трипати. Штом се уверувам дека сè е како што треба да биде, ја напуштам кујната. Тргувам да излезам од кујната, прашувајќи се дали треба да се вратам и да ја повторам целата рутина одново. Не треба.

Се искрадувам, подот чкрипи, ја земам чантата и проверувам дали сум зела сè. Телефон, чанта, клучеви. Ја затворам чанта, ја отворам и повторно проверувам додека одам кон излезната врата. Накратко застанувам пред огледалото и се шокирам кога го гледам своето

лице. Лице, кое некогаш беше убаво, а кое сега едвај го препознавам. Мешана палета од светло и темно, долги црни трепки ми ги порабуваат големите зелени очи, со тажни сенки под нив, а густе кафеави веѓи над нив. Мојата кожа е бледо платно истргнато преку моите јаболчици, косата ми е толку кафеава што е скоро црна, со рамни прамени кои мрзливо лежат на моите раменици. Со прстите поминувам набрзина низ косата, пред повторно да ја врзам во репче со ластик од мојот зглоб. Моите усни се одвојуваат, како да сакам да кажам нешто, но само воздух излегува од мојата уста. Лице за на радио гледа во мене.

Се потсетувам на времето и дека возот нема мене да ме чека. Не сум кажала до видување, но не верувам дека е важно. Го гасам светлото и излегувам од дома, проверувајќи трипати дали вратата е затворена пред да поминам низ градината, осветлена од месечината.

Рано е, но јас веќе доцнам. Меделин досега сигурно веќе е во канцеларијата, весниците се прочитани, дознаени се сите добри приказни. Продуцентите веќе имаат пребарано низ труповите од весници, пред да бидат натерани да ѝ ги дадат најдобрите интервјуа од утринското шоу, а такси возилата веќе се на пат да земат и донесат превозбудени и премалку подготвени гости. Секое утро е различно, а сепак беше станало целосна рутина. Поминаа шест месеци откако се придружив на тимот на *Утринско Кафе* и работите не одат како што треба. Многу луѓе би помислиле дека имам работа од соништата, но и кошмарите се соништа.

Накратко запирам да купам кафе, за мене и за еден колега, во фоајето, а потоа се качувам по камените скалила до петтиот кат. Не ми се допаѓаат лифтовите. Монтираам насмевка на моето лице пред да влезам во канцеларијата и се потсетувам дека ова е она што го правам најдобро; се менувам за да им одговарам на луѓето околу мене. Можам да бидам „Амбер-пријатеката“ или „Амбер-сопругата“, но сега е време за „Амбер од Утринско Кафе“. Можам да ги играм сите улоги, кои ми ги има доделено животот, ги знам сите мои реплики. Одамна ги имам увежбано.

Сонцето е едвај изгреано, но како што е предвидено, малиот тим, скоро целосно составен од жени, е веќе собран. Три продуценти со свежи лица, енергизирани од кофеин и амбиции, седат наведнати над нивните бироа, опколени од купишта книги, стари текстови и типкаат на нивните тастатури како да животите им зависат од тоа.

Во далечниот агол можам да го видам сјајот на ламбата на Меделин во нејзината сопствена канцеларија. Седнувам и го вклучувам компјутерот, возвраќајќи ги топлиите насмевки и поздрави од другите. Луѓето не се огледала, тие не те гледаат на истиот начин на којшто се гледаш ти.

Оваа година, Меделин има три лични асистенти. Никој не трае долго, пред таа да го отпушти. Јас не сакам своја сопствена канцеларија и мене не ми треба личен асистент. Мене ми се допаѓа да седам овде со сите други. Местото до мене е празно. Не личи на Џо да доцни. Гледајќи го кафето како се лади, се наговарам себеси да го однесам во канцеларијата на Меделин. Како понуда за мир.

Застанувам до отворената врата, како вампир, чекајќи да бидам поканета. Нејзината канцеларија е смешно мала, буквално, мала колку бирото, затоа што таа одбива да седи со остатокот од тимот. На секој сан-тиметар од лажните, тенки гипсани сидови стојат врмени фотографии на Меделин со славни личности и мала полица награди зад нејзиното биро. Таа не погледнува нагоре.

Ја гледам грдата, кратка коса со седи корени под црните врвови, нејзините подбрадоци еден на друг додека остатокот од нејзиното месо е за среќа покриено под широката црна облека. Ламбата на бирото блеска на тастатурата, над која стојат прстите на Меделин, украсени со прстени. Знам дека може да ме види.

„Мислев, да не ти треба ова“, велам, разочарана од едноставноста на зборовите, ако се земе во обсир колку долго ми требаше да ги одберам.

„Остави го на бирото“, одговара таа, не одлепувајќи ги очите од екранот.

Повели и друг пат.

Мал калорифер дува во аголот и топлиот мирис на изгорено ми лази по нозете. Се затекнувам како зјапам во младежот на нејзиниот образ. Понекогаш правам така, се фокусирам на недостатоците на некоја личност, заборавајќи дека тие можат да ме видат како ги гледам работите кои не би сакале.

„Дали имаше пријатен викенд?“ ја прашувам.

„Сè уште не сум подготвена да разговарам со луѓе“, одговара таа.

Назад на моето биро, го прегледувам купот пошта што се собрал од петокот. Неколку романи со ужасен изглед, кои никогаш нема да ги прочитам, пошта од обожаватели и покана за хуманитарна вечера. Го пијам своето кафе и мечтаам за тоа што би носела и со кого би одела, кога би одела. Навистина би требало да правам повеќе добротворна работа, само што никогаш немам време. Меделин е лицето на *Деца во криза*, како и гласот на *Утринско Кафе*. Отсекогаш ми беше чудна нејзината блиска врска со најголемата хуманитарна организација за деца во државата, ако се земе предвид дека таа мрази деца и никогаш не ни имала. Никогаш се нема ни мажено и е целосно сама во животот, но не и осамена.

Откако ја средив поштата, ги читам белешките за утринската програма. Секогаш е корисно да се има предзнаење пред емисијата. Не можам да го најдам моето црвено пенкало, па одам кон шкафот.

Залихите во него се обновени.

Погледнувам преку рамо, а потоа назад кон уредно наместените полици со залихи. Земам лепенки, потоа земам неколку црвени пенкала. Продолжувам да земам сè додека кутијата не се испразни. Ги оставам другите бои. Никој не гледа нагоре додека одам назад кон своето биро и не ме гледаат како празнам сè во мојата фиока и ја заклучувам.

Баш кога почнувам да се грижам затоа што мојата единствена пријателка не е тука, Џо влегува и ми се насмевнува. Облечена како и секогаш, во сини фармерки и бела блуза, како да не може да се помрдне од деведесеттите. Чизмите, кои вели дека ги мрази, се излижани до петата, а нејзината руса коса е влажна од дождот.

Таа седнува на бирото до моето, спроти останатите продуценти.

„Извини што доцнам“, шепоти. Никој освен јас не забележува.

Последен пристигнува Метју, уредникот на шоуто. Ништо необично. Неговите тесни панталони се затегнати на шевовите, носени ниско за да го задржат неговиот стомак, но малку се прекратки, па ги откриваат неговите шарени чорапи над лакираните чевли. Се упатува директно кон неговото средено биро до прозорот, без да каже здраво. Зошто еден тим жени, кои прават шоу за жени, е менаџиран од страна на маж е нешто што јас просто не можам да го разберам. Но, од друга страна, Метју ризикуваше и ми ја даде оваа работа, кога мојот претходник ненадејно замина, па затоа мислам дека треба да бидам благодарна.

„Метју, кога си тука, можеш ли да дојдеш во мојата канцеларија?“ извикува Меделин.

„А тој си мислеше дека неговото утро не може да биде полошо“, Џо шепоти. „Уште важи договорот за пивалак после работа?“

Кимнувам со главата, ми олеснува што гледам дека нема повторно да исчезне веднаш по радио емисијата.

Метју ги зема своите белешки и брза кон канцеларијата на Меделин, со неговиот капут, кој се вее како да посакува да може да полета. Неколку минути подоцна, тој излегува, вцрвенет во лицето и збунет.

„Подобро да одиме во студиото“, вели Џо. Изгледа како добра идеја, ако се земе предвид дека треба да бидеме во програма за десет минути.

„Да видам дали Нејзиното Височество е подготвена“, велеам јас, задоволна што успевам да ја насмевам Џо. И го забележувам погледот на Метју. Не требаше да го кажам ова на глас.

Додека часовникот одбројува, сите ги заземаат местата. Меделин и јас одиме кон студиото, да ги заземеме нашите познати позиции на затемнетата сцена. Ние сме набљудувани преку огромен стаклен прозор, од безбедноста на галеријата, како две многу различни животни, по грешка ставени во истиот кафез.

До и останатите продуценти седат во галеријата. Таа е светла и гласна, со милион копчиња во различни бои, кои изгледаат страшно комплицирано, ако се земе предвид едноставноста на она што го правиме; разговараме со луѓе и се преправаме дека уживаме во тоа. Како контраст, студиото е слабо осветлено и непријатно тивко, има само маса, неколку столчиња и микрофони.

Меделин и јас седиме во мракот, чекајќи го светлото „во живо“ да се вклучи и шоуто да почне.

„Добро утро и добредојдовте во понеделничкото издание на *Утринско кафе*, јас сум Меделин Фрост. Малку подоцна ќе ни се придружи популарната авторка Е.Б. Најт, но пред тоа, ќе дискутираме за зголемениот број на жени кои заработуваат и за денешните вклучувања ве покануваме да се потсетите на измислените пријатели од детството. Дали сте имале некој како дете? Можеби уште имате...“

Познатиот звук на нејзиниот глас ме смирува и се вклучувам на автопилот, чекајќи го мојот ред да кажам нешто. Се прашувам дали Пол е буден. Тој не личи на себе во последно време: останува буден до доцна во ноќта во неговата шупа. Сака да ја нарекува кабина, но јас сакам да ги нарекувам нештата она што се.

Поминавме една вечер со Е.Б. Најт, кога излезе од печат првата книга на маж ми. Тоа беше пред повеќе од пет години, не долго откако се запознавме. Тогаш бев ТВ репортер за локалните вести, ништо отмено. Но, гледањето себеси на екран те тера да вложиш труд во својот изглед, за разлика од радиото. Бев слаба и не знаев да готвам. Немаше за кого да готвам пред да го сретнам Пол и ретко вложував труд само за себе. Освен тоа, бев зафатена со работа. Моите репортажи беа најмногу за дупки на патиштата или за кражби на олово од крововите на црквите. Но, еден ден, среќата реши да ми се насмевне. Нашиот репортер за шоу-бизнис се разболе и јас бев испратена да интервјуирам некој нов автор наместо неа. А ја немав ни прочитано неговата книга, бев мамурна и мразев да работам нечија туѓа работа, но сето тоа се смени кога тој влезе во собата.

Издавачката куќа на Пол имаше изнајмено апартамент во хотелот Риц за интервјутото, сè беше како филмски сет и јас се чувствував како актерка која ги нема научено своите реплики. Паметам дека се чувствував надвор од свој елемент, но кога тој седна на столицата отспротива, сфатив дека тој имаше повеќе трема од мене. Тоа беше неговото прво интервју и јас успеав да му помогнам.

Кога ми побара моја визит-карта, не си помислив дека е којзнае што. Но на мојот камерман му беше вистинско задоволство да коментира за „хемијата“ целиот пат назад до колата. Се чувствував како дете, кога ми се јави таа вечер. Зборувавме и беше лесно, како да се знаеме. Рече дека морал да оди на некоја церемонија за доделување на награди за книги и немал друга прилика. Ме праша дали сум слободна. И бев. Седевме на истата маса со Е.Б. Најт на церемонијата. Беше како да сме на вечера со легенда и прво рандеву вредно за паметење. Таа беше шармантна, паметна и досетлива. Со нетрпение ја исчекував нашата повторна средба уште откако дознав дека ѝ закажале интервју, како гостинка во радио емисијата.

„Мило ми е што те гледам“, велам кога продуцентот ја пушта во студиото.

„И мене ми е мило што се запознаваме“, таа одговара, седнувајќи, ни ронка сеќавање - колку е лесно човек да ме заборави.

Нејзината препознатлива бела коса го опкружува нејзиното мало осумдесетгодишно лице. Таа е беспрекорна, дури и нејзините брчки се некако уредни. Изгледа страшно мека, но нејзиниот ум е остар и брз. Нејзините образи се црвени од руменило, а нејзините сини очи се мудри и претпазливи, шетаат по студиото пред да се фиксираат на својата мета. Се смее топло кон Меделин, како да сретнува свој херој. Гостите го прават тоа понекогаш. Мене не ми пречи, воопшто.

По емисијата, се собираме во салата за состаноци за инструкции. Седиме, чекајќи ја Меделин, собата се стишува кога таа влегува. Метју започнува со зборување за приказните, што добро поминало, што не; Меделин не изгледа среќно. Нејзината уста се искривува, небаре

отвора карамели со задникот, останатите сме тивки и јас дозволувам умот да ми одлута.

Стани, стани детенце...

Меделин се вмешува со намрштено лице.

Надвор пее петленце...

Таа ги превртува очите.

Пее кукурика...

Кога Меделин веќе нема што друго да направи во форма на нем прекор, тимот станува и почнуваат да излегуваат еден по еден.

Тебе ми те вика.

„Амбер, може ли да разговарам со тебе?“ вели Метју, вадејќи ме од моето мечтаење. Судејќи по неговиот тон, немам избор. Тој ја затвора вратата од салата за состојноци и јас седнувам назад, гледајќи во неговото лице во обид да ја откријам причината што ме трга насамо. Како и обично, невозможно е да биде прочитан, човек без емоции. Може и мајка му да починала, а на неговото лице нема да има знак. Тој зема колаче од чинијата што ја оставаме за гостите и покажува и јас да го сторам истото. Одмавнувам со главата. Кога Метју сака да укаже на нешто, секогаш одбира сценски пристап. Се обидува да ми се насмевне, но наскоро се уморува од тоа и гризнува од колачето. Неколку трошки му остануваат на усните, кои се одвојуваат како на златна рипка, бидејќи тој редовно се мачи да ги најде вистинските зборови.

„Би можел да ти правам празен муабет, да те прашам како си, да се преправам дека ми е гајле и слично, или можам да прејдам директно на главното“, вели тој. Цревата ми се превртуваат од страв.

„Продолжи“, велеам, посакувајќи да застане тука и да не продолжува, но немам друг избор.

„Какви се односите меѓу тебе и Меделин?“ прашува, гризнувајќи уште еднаш од колачето.

„Исти како и секогаш, таа ме мрази“, одговарам пребрзо. Сега на мене е ред да ја носам лажната насмевка, сосе етикетата, за да можам да ја вратам кога ќе завршам.

„Да, те мрази, и тоа е проблем“, вели Метју. Не би требало да сум изненадена, но сепак сум. „Јас знам дека таа не ти беше од помош кога му се придружи на тимот, но и нејзе ѝ беше тешко да се навикне на тебе. Напнатоста помеѓу вас двете не се намалува. Можеби мислиш дека луѓето не ја гледаат, но сепак ја гледаат. За шоуто и за тимот е важно вие две да имате добри односи“. Гледа во мене, чекајќи одговор, кој јас не го знам. „Дали можеш да поработиш на твојот однос со неа?“

„Па, можам да се обидам...“

„Добро, јас не бев свесен колку е ситуацијата тешка за неа, сè до денес. Таа ми постави еден вид на ултиматум“ Тој паузира и си го чисти грлото пред да продолжи. „Таа сака да те заменам“.

Чекам да каже нешто повеќе, но не кажува. Неговите зборови висат во просторот помеѓу нас додека јас се обидувам да ги сфатам.

„Дали ме отпуштате?“

„Не!“ одговара тој гласно, но неговото лице дава поинаков одговор додека размислува што да каже следно. Ги поставува рацете пред неговите гради, споени само во врвовите на прстите, како за полусрдечна молитва. „Па, уште не, ти давам до Нова Година да ја промениш ситуацијата. Жал ми е што сево ова се случува баш пред Божиќ, Амбер“. Тој ги раскрстува долгите нозе, како да е напор, пред неговото тело да се повлече, колку што ќе му дозволи столицата подалеку од мене. Неговата уста се свиткува, како да пробал нешто страшно кисело додека го очекува мојот одговор.

Јас не знам што да му кажам. Понекогаш мислам дека е најдобро да не кажувам ништо. Тишината не може да биде погрешно сфатена.

„Ти си сјајна, и ние те сакаме, но мораш да разбереш дека Меделин е *Утринско Кафе*, таа го води веќе дваесет години. Извини, но ако морам да бирам помеѓу вас двете, немам избор.“

Сега Декември, 2016

Се обидувам да ја замислам мојата околина. Не сум на интензивна нега, премногу е тивко за тоа. Не сум во мртвечница, чувствувам како дишам, има мала болка во моите гради секојпат кога белите дробови ми се полнат со кислород и напор. Единственото нешто што можам да го слушнам е придушениот звук на машина која титка во близина. За чудо, тоа е утешно. Моето единствено друштво во невидлив универзум. Почнувам да ги одбројувам титкањата, собирајќи ги во главата, со страв дека може одеднаш да прекинат и несигурност што би можело да значи истото.

Заклучувам дека сум во приватна соба. Се замислувам себеси во мојата клиничка ќелија, додека времето полека одминува, оставајќи бара тиња, која полека ќе се крене да ме проголта. Дотогаш, јас постојам во бесконечен простор, каде илузијата е споена со реалноста. Тоа е сè што правам, постојам и чекам, а што, не знам. Јас сум вратена на фабричките подесувања, повеќе како човеколик предмет, отколку како човечко суштество. Зад невидливите сидови, животот продолжува, но јас сум неподвижна, нема и врзана.

Физичката болка е неодминлива реалност. Се прашувам колку се тешки моите повреди. Стисок како менгеме ми ја притиска главата, пулсирајќи во ритам со моето срце. Почнувам да го оценувам моето тело од глава до петици, залудно барајќи објаснувачка

дијагноза. Нешто насила ја држи мојата уста отворена, можам да почувствува страно тело ставено меѓу моите усни, моите заби, поминува покрај мојот јазик и оди назад во моето грло. Моето тело ми изгледа непознато, како да припаѓа на некој друг, но сè е на своето место, сè дури до моите нозе и прсти. Можам да ги почувствувам сите десет и тоа ми носи чувство на олеснување. Јас сум тука со тело и ум, само ми треба некој повторно да ме вклучи.

Се прашувам како изгледам, дали некој ми ја има исчешлано косата, дали некој ми го има измиено лицето. Не сум личност без содржина, повеќе би сакала да бидам слушната, а не видена или не забележана воопшто, доколку е можно. Јас не сум ништо посебно, не сум како неа. Јас сум повеќе како сенка. Валкана мала дамка.

Иако сум исплашена, некој примитивен инстинкт ми вели дека ќе го надминам ова. Дека ќе бидам во ред, затоа што морам да бидам и затоа што секогаш сум.

Слушам како се отвора врата и звук на стапки кои доаѓаат кон креветот. Можам да ги видам сенките на движења зад мојот покриен вид. Станува збор за две лица, можам да го помирисам евтиниот парфем и лак за коса. Тие разговараат, но јас не можам да ги слушнам зборовите, барем уште не. Засега, тоа е само врева, како странски филм без превод. Една од нив ја фаќа мојата лева рака под чаршавот. Чудно е чувството, како кога дете си се преправала дека твоите екстремитети се млитави. Се стегам внатрешно од чувството на врвовите на тие прсти на мојата кожа. Не ми се допаѓа допирот на странци, не ми се допаѓа ничиј допир. Ниту неговиот, веќе не.

Таа завиткува нешто околу мојата лева надлактица, по стегането можам да заклучам дека е тврд завој. Нежно ми ја спушта раката и оди до другата страна. Втората сестра, претпоставувам дека тоа се, стои на крајот од мојот кревет. Го слушам звукот на хартија, која се мрда и помислувам дека тоа е или роман или мојот болнички картон. Звучите се изоструваат.

„Последен за предавање, после можеш да киднеш. Што ѝ се случило на оваа?“, прашува жената најблиску до мене.

„Ја донесоа доцна вчера вечер. Некој тип на несреќа“, одговара другата, движејќи се додека зборува. „Да пуштите малку дневна светлина овде, да видиме дали ќе ја разведриме атмосферата?“ Го слушам звукот на влечење завеси и се наоѓам себеси опфатена од поголем сјај. Потоа, без предупредување, нешто остро ми ја боде раката. Тоа е чудно чувство и болката ме вовлекува во себе. Чувствувам нешто ладно под мојата кожа, ползи во мене, сè додека не стане дел од мене. Нивните гласови ме враќаат назад.

„Ги имаат ли повикано најблиските роднини?“ прашува онаа која звучи постаро.

„Има сопруг. Се обидов неколкупати, но ми се вклучува говорната пошта“, одговара другата. „Барем на ден Божиќ да се сети на својата сопруга“.

Ден Божиќ.

Пребарувам во мојата библиотека од спомени, но премногу од полиците се празни. Обично го минувавме со моето семејство.

Зошто нема никој до мене?

Чувствувам дека устата ми е сува и можам да вкусам застојана крв. Сè би дала за малку вода и се прашувам, како да им го привлечам вниманието. Ја концентрирам целата сила кон устата, да пуштам звук, во глувата тишина, но ништо не излегува. Јас сум дух заробен во себе.

„Добро, јас си одам, ако е сè во ред?“

„Ќе се видиме подоцна, поздрави го Џеф.“

Вратата се отвора и можам да слушнам радио во далечината. Познат глас допира до моите уши.

„Патем, таа работи во радио емисијата *Утринско Кафе*, ја најдоа нејзината пропусница од работа во нејзината чанта, кога ја донесоа“, вели сестрата која си оди.

„Да? Никогаш не сум слушнала за неа“.

Можам да ве слушнам!

Вратата се затвора, тишината се враќа и потоа мене ме нема. Јас веќе не сум таму, иако во себе врескам во темнината која ме има проголтано.

Што се случило со мене?

И покрај мојот внатрешен плач, онадвор сум нема и неподвижна. Во вистинскиот живот јас сум платена да зборувам на радио, но сега сум замолчена, сега сум ништо. Темницата ми ги мати мислите, сè додека звукот на повторното отворање на вратата не прави сè да запре. Претпоставувам дека втората сестра исто така ме напушта и сакам да викам, да ја молам да остане, да ѝ објаснам дека сум само малку загубена и дека ми треба помош да го најдам мојот пат назад. Но таа не заминува. Некој друг влезе во собата. Можам да го намирисам, можам да го слушнам како плаче и го чувствувам неговото незадржливо грозење од глетката.

„Многу ми е жал, Амбер. Сега сум тука“.

Премногу ми ја стега раката. Јас сум таа што е загубена, тој ме загуби уште пред години и сега никогаш нема да бидам најдена. И другата сестра си заминува, да ни даде малку простор и приватност, или само затоа што може да почувствува дека ситуацијата е премногу неудобна, дека нешто не е како што треба да биде. Јас не сакам таа да замине, не сакам да ме остави насамо со него, но не знам зошто.

„Можеш ли да ме слушнеш? Те молам разбуди се,“ вели тој, повторно и повторно.

Мојот ум се стресува од звукот на неговиот глас. Менгемето околу мојата глава повторно се стега, како илјада прсти да ги притискаат моите слепоочници. Не можам да се сетам што ми случило, но знам, со непожелна сигурност, дека овој човек, мојот маж, имал нешто со тоа.